

Από τις στάλες το αίμα του Αχελώου που έσταξαν στη γη, όταν ο Ηρακλής του έσπασε το κέρατο, ξεπήδησαν οι Σειρήνες, αυτές που σαγήνευαν τους περαστικούς στο νησάκι Ανθεμόεσσα, στην είσοδο του στενού της Σικελίας, και τους παρέσυραν στον θάνατο. Στα παλαιότερα κείμενα, οι Σειρήνες απλά ήταν κόρες του ποταμού.

Με τη μελωδική τους φωνή, σαγήνευαν τους ναυτικούς και τους έκαναν να πλησιάσουν. Αυτοί που ξέπεφταν στο νησί τους, πέθαιναν, επειδή, μαγεμένοι από το τραγούδι, ούτε να φάνε ούτε να πιουν σκέφτονταν. Από την γειτονιά τους όμως πέρασαν και οι Αργοναύτες. Φυσούσε τότε δυνατός άνεμος που έδιωχνε την Αργώ από το νησί. Οι Αργοναύτες είχαν μαγευτεί και ήταν έτοιμοι να βουτήξουν στα νερά και να πάνε κοντά τους κολυμπώντας αλλά, την κρίσιμη στιγμή, ο Ορφέας πήρε τη λύρα του κι άρχισε να τραγουδά. Η μαγευτική μουσική του τους συγκράτησε. Όλους εκτός από τον Βούτη που ρίχτηκε στη θάλασσα και θα πνιγόταν, αν δεν επενέβαινε η θεά Αφροδίτη που τον έσωσε. Κι επειδή ήταν όμορφος άνδρας, τον ερωτεύτηκε. Τον πήρε στο ακρωτήριο Λιλύβαιο, στην Δυτική Σικελία. Από το σμίξιμό τους γεννήθηκε ο τρομερός πυγμάχος, Έρικας. Τον σκότωσε ο Ηρακλής, όταν επέστρεφε από τον άθλο με τα πορφυρά βόδια του Γηρυόνη, στον 10^ο άθλο του. Χρονολογικά, όλα αυτά δεν στέκουν καθώς ο Ηρακλής παρουσιάζεται και ως Αργοναύτης και ως φονιάς του Έρικα αλλά όλα αυτά οι Βουτάδες, η οικογένεια που καταγόταν από τον Βούτη, δεν είχαν κανένα ενδοιασμό να τα μπλέκουν προκειμένου να αποδείξουν θεϊκή καταγωγή.

Οπωσδήποτε, νικημένες από τον Ορφέα στη μουσική και το τραγούδι, οι Σειρήνες ξέσπασαν στο κλάμα. Ένας αρχαίος χρησμός είχε προείπει ότι θα μεταμορφώνονταν σε βράχους, αν κάποιος τις νικούσε. Έγιναν βράχια της θάλασσας. Όταν αργότερα, ποιήθηκε η Οδύσσεια, προέκυψε νεότερη εκδοχή που τις ήθελε να ζουν όσο κανένας θνητός δεν τους ξέφευγε. Τους ξέφυγε ο Οδυσσέας κι από το κακό τους έπεσαν στην θάλασσα και έγιναν βράχια.

Οι Αργοναύτες κατάφεραν να περάσουν σώοι από το στενό όπου καιροφυλακτούσαν η Σκύλλα και η Χάρυβδη αλλά τους έζωναν οι Νηρηίδες, η θεά Ήρα επέβλεπε και η Θέτιδα τους καθοδηγούσε. Με τον ίδιο τρόπο πέρασαν κι ανάμεσα από τις Πλαγκτές πέτρες. Ήταν βράχοι που επέπλεαν και συνέθλιβαν όσα πλοία περνούσαν από εκεί. Επειδή στην περιοχή πάντα φυσούσαν θυελλώδεις άνεμοι που τις έκαναν να μετακινούνται και να συγκρούονται μεταξύ τους μέσα σε κόλαση φωτιάς και καπνών. Για την περίπτωση, η Ήρα ζήτησε από τον Αίολο να καλμάρει ώσπου η Αργώ να περάσει αλώβητη. Παρέκαμψε και την Θρινακία (τη Σικελία) κι επιτέλους κατέπλευσε στο νησί των Φαιάκων. Την διαδρομή «Νησί της Κίρκης,

Σειρήνες, Σκύλλα και Χάρυβδη, Πλαγκτές, Νησί των Φαιάκων» θα ακολουθούσε και ο Οδυσσέας, δεκαετίες μετά, στον γυρισμό του από την Τροία. Και θα συναντούσε εκεί τον ίδιο βασιλιά που βρήκαν και οι Αργοναύτες: Τον Αλκίνοο.

(τελευταία επεξεργασία, 2 Νοεμβρίου 2021)